

Tisztelt Vezetőség, Szülők, Diáktársak és Végzősök

Ez a nap is érkezett. Valaki várta valaki talán sírva fogadta, de most mégis itt vagyunk. Négy illetve hat súlyos év megpróbáltatásaival álltok most itt. Úgy gondolom nem csak bennetek de bennünk itt maradó diáktársaitokban is sokféle érzés, gondolat kavargog most. Mennyi szép emlék és közös élmény az mely összeköt minket. Ti végzősök egyfajta támasza és vezetői voltatok ennek a hierarchikus kollégiumi társadalomnak. És most mindezt a hatalmat ránk ruházzátok át, amely néha igaz hogy élvezettel jár (gondolok itt a gólyák szivatására) néha viszont igen nagy felelősséget foglal magába értem ezalatt a példamutatást és a közelgő érettségi terhét. Ahogyan ez a nyomasztó gondolat még minket sem foglalkoztatott, úgy titeket sem érintett ez amikor beléptetek az internátus kapuján. A „tanulj, maholnap érettségi” gyakran elhangzó életbölcselet még csak riogatásként csengett ifjú gólyaelmétekben. A mindennapos tortúrák ellenére hamar eljött a tizedik év. Ebben az évben megszűntetek gólyának lenni viszont szembe kellett néznetek a szintvizsga nehézségeivel. Sokan úgy tartják a tizenegyedik évfolyam biztosítja a legnagyobb szabadságot, mivel az ember már kiválasztott tantárgyaira koncentrálhat, ám ilyenkor már érzi magán az előtte álló megpróbáltatások mivoltát.

Ezen kívül fontos még megemlíteni a mindennapokat, amelyek természetesen minden a bevett rutin szerint zajlottak, nagy fegyelemben. Szerintem mindenki egy életre megbarátkozott Buda Márton hangjával és az ehhez társuló harangszóval. Kitoröhlhetetlen emléket nyújt a reggeli keltés melyet előbb Szabó Csaba majd Molnár Tamás tanárok vezényeltek le és az elengedhetetlen reggeli készülődés. Még szerencse hogy így utolsó évre 25 re tolták ki az indulási időt, viszont a krónikus későknek még így is nehezebbre esett ezt a plusz időt beosztani. A délutáni tanulói időt mindig szorgalmasan kihasználtuk néha-néha megszakítva spontán fórumokkal. Akinek pedig ez sem lett volna elegendő minden szerda este tovább pallérozhatta elméjét a D kategória időkeretein belül. A közös vacsorák mindig jó lehetőséget nyújtottak a napi gondok megvitatására. Az esti szabadidőben lehetőséget sorozata tárult elénk. Valaki előszeretettel vette igénybe a konditerem eszközeit mások szívesebben üztek szerencsejátékot a 317-es szobában. Akik pedig sem gazdagságra sem bikini testre nem vágytak azok a szoba nyugalomában megnéztek egy Bud Spencer filmet esetleg chilleltek. Tamás bácsi reformjának köszönhetően ezt követően mindenkinek le kellett fürdenie fél 10-ig. Természetesen a takarodó utáni emelkedett eszmecserék is szerves részét alkották a hétköznapjainknak.

Az utolsó év előttünk még rejtély tárgya, de el tudjuk képzelni mi játszódhat le bennetek az érettségi küszöbén és a búcsú pillanatában. Tavaly még ti foglaltátok el helyeinket és búcsúztattátok az akkori ballagókat. Most viszont mindenki miattatok öltözött ki és a zene is értetek szól. Életek minden bizonnyal egyik legmeghatározóbb korszaka most lezárul és mennyi örömteli pillanatot, emlékdús éveket viztek magatokkal.

Gondolok itt a dühöngőbeli szivatózásokra, a mindig sportszerű ping-pongozásokra és a kisebb-nagyobb afférokra vacsora közben. A kiváló habpartikra amely ezidáig a fiú-

szint privilégiuma maradt. Az évenként megrendezett eseményre melyen mindenki összemérheti mennyire is jártas a konyhaművészetekben és ahol kollégista egyszer jóllakhat: a farsangi vacsorára. A hosszú kimenők alatt eltöltött minőségi időkre. Kiemelném még a formaújító fordított napot melyben néhányan közületek végzősök közül is kipróbálhattatok milyen kötelességekkel járnak tanáraink mindennapjai.

Az az út melyre négy illetve hat éve ráléptetek a vége felé közeledik és ki-ki a maga teremtette ösvényen halad majd tovább ambíciójához mérten, de azt is vegyétek figyelembe hogy sosem maradtok egyedül. Reméljük a jövőben is szeretettel gondoltok majd vissza Internátusotok családi légkörére és bízunk benne hogy meg tudunk majd küzdeni a ránk ruházott felelősséggel és hiány érzettel. Köszönjük nektek az útmutatást melyet kaptunk és kívánjuk hogy járjatok sikerrel abban a bizonyos nagybetűsben. S hogy addig se csüggedjete Reviczky Gyula szavaival szeretnék búcsút inteni:

Ah, vége, vége! Vagy ki tudja?
Diák marad az ember, amíg él.
Leczkéjét a sirig tanulja,
Nehezebbet folyvást a réginél.

Takács Balázs a 11. évfolyam nevében